

блѣскъ; а пакъ мѣсяца ту нарастялъ, ту са нащърбявалъ, ту са явивалъ като сребърень рогъ, увисналъ на Западъ, ту като цѣло търкало, величественно са разхождалъ между звѣзды-тѣ, и затымѣвалъ тѣхна-та лучезарностъ съ своя усѣлнителень блѣскъ. Едвамъ было произведено второ-то наблюдение надъ мѣсяца, и наблюдателя заблѣжилъ, че той си измѣнилъ положеніе-то между неподвижны-тѣ звѣзды, кои-то въ прѣдшествовавшата-та нощъ были точно заблѣжжени. Зачуденъ, той пакъ заблѣжжва мѣсто-то на мѣсяца съ нѣколко свѣтливыви до него звѣзды и съ нетърпеніе чака слѣдующата-та нощъ. Неговы-тѣ подозрѣнія са потвърдяватъ, — мѣсяца дѣйствително са движе; и, кое-то е още по-чудно, негово-то движеніе съвършенно е **противоположно** на общо-то обръщение на небе-то отъ **Истокъ** къмъ **Западъ**. Съ дълбоко — възбудено любопытство, той варди отъ нощъ до нощъ, за да са научи да ли ще са повърне пакъ мѣсяца назадъ; но той постоянно върви напрѣдъ измежду звѣзды-тѣ, до дѣто най-послѣ извервава цѣлъ кръгъ на небе-то и си дохожда на сѣщо-то мѣсто, дѣто былъ по-прѣди и изново захваща да върви по сѣщия кръгъ.

Тука естествено е възникналъ въпросъ: тѣзи измѣненія, кои-то са заблѣжжватъ въ мѣсяца, негово-то нарастваніе и нащърбяваніе, да ли не завися по нѣкой начинъ отъ мѣсто-то между неподвижны-тѣ звѣзды? За рѣшеніе-то на този въпросъ потребень былъ по-дългъ періодъ. Купъ-тѣ звѣзды, между кои-то най-напрѣдъ видѣли новия мѣсяць, былъ точно заблѣжженъ за да може да са познае въ слѣдующія новъ мѣсяць, и безъ сжмиѣніе нашія първобытенъ астрономъ са е надѣвалъ, че сребърния рогъ на мѣсяца, при второ-то си появленіе, ще са намѣрва именно въ този сѣщия купъ звѣзды. Но той былъ въ това измаменъ; зашто-то кога-то мѣсяца захваналъ пакъ да са вижда на Западъ, то купъ-тѣ звѣзды, кои-то придружавали въ първия пѣтъ, скрылъ са подъ хоризонта, а на негово мѣсто дошелъ новъ купъ звѣзды. По този начинъ са отккрыло, че сѣки слѣдующъ новъ мѣсяць отстжпвалъ по-назадъ и по-назадъ мѣжду звѣзды-тѣ. Като са броятъ дене-тѣ, отъ новъ мѣсяць до новъ мѣсяць, и дене-тѣ, кои-то са изминувать до дѣ мѣсяца обыколи небе-то, като начене отъ нѣкой заблѣжжена неподвижна звѣзда и са завърне пакъ до сѣщата-та неподвижна звѣзда, намѣрило са, че тѣзи два періода были различны; обръщаніе-то отъ новъ мѣсяць траяло $29\frac{1}{2}$ дни, а пакъ звѣздно-то обръщаніе, отъ нѣкой заблѣжжена неподвижна звѣзда пакъ до сѣщата звѣзда, траяло $27\frac{1}{3}$ дни.

Това заднишкомъ движеніе на мѣсяца между звѣзды-тѣ, трѣба силно да е смутило първы-тѣ астрономы; и за много врѣме трѣба да е было крайне невъзможно да са рѣши да ли това движеніе е было дѣйствително или само видимо; зашто-то аналогія-та водила до заключеніе, че всѣко движеніе на небе-то трѣба да става по едно и сѣщо направленіе, и понеже всичко видимо небе са обръщало отъ Истокъ къмъ Западъ, то показвало имъ са невъзможно що-то мѣсяца, кой-то явно участвовалъ въ това общо движеніе, друго противно движеніе отъ Западъ къмъ Истокъ. Обаче имало едно обясненіе на тѣзи тайна, и азъ са не сжмиѣвамъ, че много врѣме сж го приемали и вѣрвали. То е было слѣдующе-то: като са даде на мѣсяца по-бавно движеніе отъ Истокъ къмъ Западъ, отъ колко-то общо-то движеніе на небе-